

[Elgaard.]

gives støtte til opførelsen af alderdomshjem, men der er jo i dag ikke så få kommuner rundt om i landet, som har opført alderdomshjem, og der kunne derfor være grund til at stille det spørgsmål til ministeren, om en sådan støtte til opførelse af alderdomshjem, hvis den gennemføres, får tilbagevirkende kraft for de kommuner, som allerede har opført alderdomshjem og derfor ikke har fået den støtte, som de kommuner vil få, der fremtidig vil opføre alderdomshjem. Der vil være grund til i forbindelse med alle de forskellige spørgsmål at underkaste lovforslaget en meget grundig gennemgang i udvalget.

Der er en anden ting, jeg også gerne vil høre ministerens udtalelse om. Der er i lovforslaget for hvert enkelt område nævnt en række udgiftsbeløb, dels de forøgede udgifter for staten, dels de forøgede udgifter for kommunerne, og det samlede resultat bliver et ikke ganske ringe millionbeløb. Jeg ved ikke, om den højtærede minister tør stå inde for, at de beløb, der er nævnt, kan holde. Jeg har set på disse beløb, og for enkeltes vedkommende har jeg en stille frygt for, at de bliver betydelig større end angivet. Det er nu alligevel bedst, inden man skrider til sådanne foranstaltninger, at man i den udstrækning, det er muligt, får fast grund under fødderne.

Jeg vil også gerne fremsætte et spørgsmål med hensyn til den bestemmelse i lovforslaget, der giver ministeren bemyndigelse til udover de lempelser, der allerede er fastsat i de enkelte forslag, at give visse kommuner lempelser med hensyn til garantien. Skal man forstå det således, at ministeren gennem den bestemmelse i virkeligheden har ret til helt at fritage enkelte vanskeligt stillede kommuner for garanti? For hvis det er hensigten, er det givet, at det også vil få indflydelse på de beløb, der bliver tale om i forbindelse med lovforslaget.

Ministeren foreslår, at loven skal have gyldighed til udgangen af finansåret 1953—54. Dette har jeg i og for sig ikke noget at indvende imod, hvis vi kan enes om lovforslagets bestemmelser iøvrigt, men det er et uhyre vidtgående forslag med hensyn til forøgede forpligtelser for staten, og jeg må derfor sige til den højtærede minister, at vor parti trænger til en mere fyldestgørende motivering for alle de økonomiske udvidelser for staten, som dette lovforslag vil medføre. Og jeg vil mene, at vi, hvad boligstøtteloven angår, må gøre os fortrolige med, at den opgave at holde lejen på 1939-niveauet er uløselig, den tanke kan man i virkelig-

heden i forbindelse med boligstøtteloven udmærket godt opgive, for hvis staten skulle gennemføre det, ville det komme til at belaste statens budget med antagelige beløb. Derfor synes jeg ikke, at vi ved behandlingen af dette lovforslag behøver at opholde os ved dette stadi, det må forlades både af guder og mennesker.

Thestrup: Vi har fra mit partis side gang på gang påpeget, at det var nødvendigt for at nå til normale forhold på boligområdet, at der blev skabt en boligreserve. Vi har yderligere påpeget, at under de forhåndenværende forhold var støtte til det private byggeri rimeligt, da alene det private byggeri vil være i stand til at skaffe så mange nye bygninger, at en boligreserve kan opstå. Derfor var det naturligvis med glæde vi hørte, at den højtærede minister for byggeri og boligvæsen agtede at fremsætte forslag om en udvidelse af byggestøttelovgivningen.

Vi er fra vor side indforstået med, at det ikke kan undgås, at en lov, der skal yde en virkelig støtte til byggeriet, medfører udgifter og risiko for det offentlige. Det er imidlertid mit partis opfattelse, at dårlige boligforhold er en så afgørende grundskavank for et samfund, at det kan forsvares at belaste samfundet endog i ret høj grad med udgifter og risiko for at komme dette onde til livs. Vi erkender, at der adskillige steder i dette land er en betydelig bolignød, og vi er villige til at være med til at bære byrden for at afhjælpe den.

Vi erkender yderligere, at bolignødens samfundsfarligste virkninger er virkningerne på den opvoksende slægt, og vi ser med sympati på tanken om ved en boligstøttelov at begunstige børnerige familier. Også tanken om ved en sådan lov at søge at opnå en bedre fordeling af den forhåndenværende boligmasse ved at få enlige personer og ægtefæller uden børn til at fraflytte større og flytte hen i mindre lejligheder, der særlig er egnet for dem, finder vi rigtig. Indtil en boligreserve er skabt, må der fra det offentlige side arbejdes for, at der skaffes lejligheder frem til en sådan pris, at almindelige lejere kan betale den.

Når det offentlige, stat og kommune, skal låne betydelige beløb ud til byggeri, må det være af den største interesse, at der bliver så lille risiko derved som muligt. Derfor må stat og kommune være interesseret i at kalde de bygherrer frem, der selv er i stand til at yde en kapitalindsats. Loven har samtidig til formål at bidrage til, at prisen for de nybyggede lejligheder bliver rimelig, og der er kun een måde at gøre dette